

18.05.2012 г.

Изля се майски дъжд,
със него сълзи на раздяла!
Напъпи роза с нежен дъх,
Звънец запя, със него химна за възхвала!
Светите братя ни напомниха
за книгите , за школото.
Венци извихме. Празник е!
На буквите, на словото!

Скъпи зрелостници, дойде отново часът за раздяла!

Последният звънец, последен час, последно сбогом на училището и на класната, другарите и стаята. От утре нищо няма да е същото. Завинаги затваряте една голяма страница от най-съкровената Библия- тази на вашия училищен живот. В нея има много герои. Едни ще избледнеят, за други ще си спомняте с умиление, а някои ще позабравите още преди да сте прехвърлили последните й редове. От Вас зависи как ще се бележите на страниците й, какъв герой ще станете. Всеки сам избира пътя, по който да върви. Само трябва да знае, че тези около него ще помнят какъв е бил и какво е оставил след себе си в тяхната памет.

Много често сме Ви наставлявали. Понякога до гуша ви е идвало. И все е имало защо. Днес ще са последните съвети. От мене запомнете, че в живота често ще оставате сами. Когато приятелите си поемат пътя, когато майката заплаче по отлитналото чедо, когато старият подпре с тъга брадата си, оставащ някъде в самотна стая, сам с мислите си. Ако си научил нещо от наставниците ти през тези дванадесет години, то със сигурност ще крие мъдрост в себе си. Ако си сетите за мен на тръгване, искам да запомните, че най-добрият приятел в самотата Ви е книгата. Само тя няма да Ви предаде. Тя тихичко ще чака да прелистите залепналите страници, за да Ви

говори с мъдър глас. Тя, книгата, не е натрапница. Идва винаги навреме. Не казва „прочети ме“. Тихичко седи на рафта и дава помощ само ако я потърсиш. Тя, книгата, не иска нищичко, но дава всичко, само ако я потърсиш. Има книги, които човек завинаги помни. С тях се учи, в тях открива себе си. За тях говори само със избрана публика. А може би си мислите- не книгата, с компютъра се справям. Не е така, поварявайте! Послушайте големите. Един ден ще осъзнаете, че повече от всичко ще поискате да хванете кориците, да Ви погълне и да си починете. И страница след страница да бързате да дойде края. Тогава значи си е струвало да хвърляме усилия, за да Ви учим, че в книгите е истината. В тях е силата, за тях е словото. Те пазят паметта и пишат дългата история. И век след век с предания, легенди и сказания оставят диря светла, написана от дълбините на сърцето. Те, авторите, знаят как да пишат. Знаят, че след себе си оставят истината, за да я четат децата им. А после внуците, и техните, и другите. Бъдете истински, бъдете мъдри! Бъдете смели и обичайте! И вярвайте! Четете книги и чрез тях проглеждайте отвъд проблемите в търсенето на решения. Четете и знайте, че ние- вашите учители от все сърце сме искали на знание да Ви научим, защото то е силата, и в него са решенията, и с него идва поривът за новото, и споменът по старото, което чака да го съхраниш.

Така изписваме живота си.....

Днес всички празнични камбани бият за вас!

Днес всички песни са за вас, деца!

Днес е вашият ден! Днес е вашият празник!

Нека да ви е честит!

Помнете и знайте, че ние Вашите учители истински сме Ви обичали! Без корист сме Ви гледали, и сме Ви пазили, и сме Ви учили, защото сме го искали!

Сега на добър път! И не плачете! Пак ще дойдете, макар и не забързани за утринния час. Защото Вашето училище и в бъдеще ще бъде винаги отворено за Вас!

Не се обръщайте! Непред вървете! Животът е пред вас, деца! Обичайте, учете, пейте и танкувайте, защото с вас сега е младостта! Тя е прелестна и най-красива! Радвайте ѝ се и я пазете от пороците и от греха! Вярвайте!

Дерзайте! Смело и напред! С Вас сме и отново с Вас ще бъдем винаги,
пораснали деца!

На добър път! Желая Ви успех!

Д-р. Лилия Стоянова